

Предъ вратника на Мъгловци пакъ има хоратѣ. Нали днесъ е празникъ — нѣматъ работа. Старитѣ сж насѣдали подъ голѣмия брѣстъ и сж развързали торбитѣ съ приказкитѣ.

Ластовичкитѣ се стрелкатъ току надъ главитѣ имъ. Свиятъ опашки като лопатки и полетятъ като куршуми нагоре.

Баба Слава Дѣлчовска бутна вратника, както си седѣше и занарежда:

— Свахо, свахо мари, стига си шетала! То дворѣтъ ти грѣйналъ като слънце! . . Всичко ти е ошетано. Всичко ти е гиздаво, гиздаво, не ще дума! Ха ела, стига толкова! Да чуемъ и на тебе гласа.

— Охъ, свахо-о-о, чистихъ, чистихъ, пѣкъ чисто се не види. Опустѣли ластовички! Мърсятъ, мари свахо. Сега имъ избутахъ гнѣздата. Дано се прѣждосатъ,

че да види кжщата ми мирликъ. Ами! Подъ стрѣхата, надъ вратата, ката година сѣ тамъ виетъ гнѣзда. Изчистишъ — измърсятъ, изчистишъ — измърсятъ. Е-е-е, стига толкова!

Баба Мъгловка поотърси новата си престилка, така, по навикъ, макаръ да я бѣше извадила ей сега отъ сандѣка, мушна ржце отдолу, па подойде и приседна при женитѣ.

— Ааа, Кипро, не си направила добре. Не си направила добре. Така знамъ, — закори я старата Добра. — Ами, че ластовичкитѣ отъ хубаво ли си правятъ гнѣздата по кжщата, а?

— Де да знамъ, ма Добро.

— Като не знаешъ, чуй: Веднажъ усойницата попитала животнитѣ, чия кръвъ е най-сладка, та нея да си избере за храна.

— Човѣшката, човѣшката! — свирналъ комара съ тънното си